

“Bodite otroci, ki si želijo božje besede”

Naša volja, z milostjo, je pred Bogom vsemogočna. — Če spričo neštetihi žalitev proti Gospodu z odločno voljo rečemo Jezusu, naprimer, ko se vozimo s tramvajem: “Bog moj, hotel bi tolikokrat obuditi ljubezen in zadoščevanje, kolikor je med vožnjo obratov na kolesu tega vozila,” potem smo Jezusa v tistem trenutku zares ljubili in mu zadostili, kakor smo si tudi želeli. ...

... Takšne “neumnosti” še vedno sodijo k duhovnemu otroštvu. To je neskončni dialog med nedolžnim otrokom in Očetom, ki je navdušen nad svojim otrokom:

— Povej mi, kako zelo me imaš rad!

— In malček zlogujoče odgovarja: To-li-ko mi-li-jo-nov. (*Pot*, 897)

V notranjem življenju je dobro za vse nas, da smo *quasi modo geniti infantes*, kakor ti malčki, za katere je videti, da so narejeni iz gume, ki uživajo kljub buškam, kajti takoj se postavijo na noge in nadaljujejo s tekanjem sem in tja. Prav tako pa jim ne manjka – kadar je to potrebno – tolažbe njihovih staršev.

Če poskušamo ravnati kakor oni, se spotiki in neuspehi, ki so tako ali tako

neizogibni, v notranjem življenju ne bodo nikoli sprevrgli v zagrenjenost. Naš odziv bo morda bolečina, toda brez malodušja in z nasmehom, ki kakor čista voda izvira iz veselja nad tem, da smo otroci tiste Ljubezni, tiste veličine, tiste neskončne modrosti, tistega usmiljenja, ki je naš Oče. V letih mojega služenja Gospodu sem se naučil biti majhen božji otrok. Enako prosim tudi vas: bodite *quasi modo geniti infantes*, otroci, ki si želijo božje besede, božjega kruha, božjega živeža, božje moči, zato da bi v prihodnje ravnali kot krščanski ljudje. (*Božji prijatelji*, 146)
